

AQUELLES GANES

Aquelles ganes. Aquelles ganes que aquella gota d'aigua que relliscava per la finestra es transformés en un raig de sol. Aquelles ganes que aquell cel grisós s'obrís i deixés veure un blau estrepitós.

Aquelles ganes que les onades del llac es tornessin tan violentes com les del mar en un dia de tramuntana i tempesta. Aquelles ganes que, al sortir de l'aigua, sentís la sal enganxada sobre la seva pell. Que a l'eixugar-se-li els cabells se li quedessin encartonats per la sal del mar.

Aquelles ganes de deixar-se caure sobre l'aigua del llac, i de cop, involuntàriament, trobar-se flotant damunt l'aigua, unint el cel i l'aigua, com si allà on estigués nedant fos el mar. Com si fos casa. Com si fos mare, pare, i família.

Aquelles ganes de menjar un bunyol per Pasqua. I un panellet per tots sants. Aquelles ganes que només poden entendre el que han viscut fora. Aquelles ganes de sentir-se compresa. Acompanyada. A casa.

Però, al cap i a la fi, ara, casa era aquí. Casa era on hi havia cignes al llac. Casa era on d'hivern, i també quan ja no era tant hivern, havia de netejar la finestra del cotxe de neu.

Casa era on hi havia *raclette* i *fondue* cada cap de setmana d'hivern.

I ella podia enganyar-se. Podia mirar l'aigua del llac, i pensar que era la Cala Montgó. Podia mirar als penya segats i imaginar que estava pujant al Pedraforca.

Podia tancar els ulls, escoltar la pluja, i pensar que, un dia més, era tardor. Tardor en ple mes de Juny. Tant feia.

Tant feia, si la feia sentir a casa.

Tant feia, si podia trucar, sentir la veu de la seva mare, i imaginar-se que estava a l'habitació del costat.

Aquelles ganes. Que eren comparables a les que tenia de poder abraçar als seus avis i pares, i de poder fer petons sense una mascareta que filtrés totes les nostres emocions. Una mascareta que ens ha canviat a tots, inclosos malauradament també tots els nostres sentiments.

Perquè sí. Ella ho accepta. Que, nascuda entre Blanes i Cadaqués, troba a faltar la tramuntana.

Sort, que hi ha dies que aquí el vent bufa quasi tan fort com ella, i li sembla de ser allà. De transportar-s'hi.

Ella ho accepta, que troba a faltar el sol que se li clava a la pell, i li arranca tots els mals. El sol que li asseca totes les ferides, i les envia a l'oblit.

Només li falta l'olor del mar, de la sal. Aquella olor que el llac intenta substituir, amb lleugeres diferències.

Subtils matisos, certes tonalitats, que serien imperceptibles si els seus primers records no es trobessin al Mediterrani. Però que, a ella, indubtablement, no li permeten negligir, ni pel més mínim instant, per més que ho intenti, que està aquí.

A mil quilòmetres del que és casa i del que sempre ho serà, en el racó més profund del seu cor. A mil quilòmetres d'on, quan vegi sortir el sol, veurà néixer de nou totes les seves il·lusions.